

Orbán Ottó

A DENEVÉREMBER

A denevérember öregedés
Vállamra akasztja szárnyát
Fejjel lefele lógva az űrben
Látom növekvő árnyát

Mely beborít mindent hegyet és óceánt
Kemencét és koporsót
Látom radarja zöld szemével
Anankét a sorsot

Hogy hiába minden csodás megújulás
Hiába fial a kassza
Nincs erő hogy a pusztító
Sárlavinát megakassza

S a kései gyönyör sem más mint átverés
A földi zöld az égi kék
Csak az őrző-védő testépítőktől
A párkáktól kicsalt haladék

Míg rákmenetben hátrál az élet
S tökmindegy már ki ad ki kap
És feketén izzik a fekete égen
A fekete nap

Petri György

EGY BALASSI-STRÓFA

Nem kellek ördögnek, itt tengődöm dögnek, száználmasan, megtörten.
Fölöttem borult ég, beh már elnyugodnék az jó fekete földben,
ahol akarat, vágy, gondolat mind elhagy már örökkön-örökre.

PAUL CELAN-EMLÉKZAJ

Nézz úgy ide az átelleni fotelből,
mintha egy szellemképes monitorra:
én már réges-rég nem vagyok, csak látzom.

JÓ LENNE

Jó lenne, ha meg bírnád
enni ezt a kis lazacot,
hogy be bírjad
venni a rák elleni gyógyszeredet,
persze, jobb volna, ha nem volna rákod,
de hát nem lehet az embernek
mindene egyszerre nem.

MIÓTA MÁR

Mióta már, hogy csak ételek kitalálása, készítése foglalkoztat!
bár lenyelni egy nyeletet sem vagyok képes.
Talányos lény az ember; évek óta
nem tudok kikecmeregni önmagamból.

ÉRNI JÓ VOLNA VÉGET

Érni jó volna véget.
Rainer Marcsi-féle *eigenes Tod*,
csak tudnám, mi a lófasz lehet
saját (specifikus?) a halálomban?

Hát nem szintazonképp adom ki a páramat,
mint ahogyan a kútba ugrott cselédlány
avagy a falhoz vágott macskakölyök,
aminek agyveleje fölkenődik
a vakolat durva rögeire?

Rába György

PANASZKODÁS KLIÓRA

Szóltak Ezek mért igyekeztek
kérelhetetlen felperesnek
gyűjteni érvet rajtaveszthet
egyszerű tanu is

Feleltem lennék csak a néző
mindig a harmadik személy ő
az érintetlen kívülélő
ki csak benevezett

A TÖRTÉNELEM SZÍNJÁTÉKA

Megismertem a történelmet az ember egén
tűző derengő napokat alattuk sült didergett szegény
mi lett nemzedékek naprendszerével elenyésztek
cserepenként forgatja ki ásó az egykori büszkeséget
mutassatok nekem kétezerben császárokat
ha akad egy az is molyos múzeumi darab
hova tűnt a hozzájuk tartozó céció hetyke pompa
szorongó kegyencek szolgasereg azt megleled talonba
hierarchiáját az alázat mindig újratermeli
írmagjukból kelnek ki új korszak főnökei
az vigasztal hogy ők nem az órajáték figurái
huszonnégy óra mulva nem fognak megint előállni
nem kezdik előlről illékony délibábéletüket
akik folytatják más játékszabályt szerkesztenek
szerepében változatlan csupán az epizodista
holnap némajátékos aki csak az ajtót kinyitja